

УРАШИМАТАРО ЯПОНСКА ПРИКАЗКА

Превод от английски: Анатолий Буковски, Лина Бакалова, Надежда
Накова, 2016

chitanka.info

Имало едно време едно достопочтено възрастно семейство, което живеело на морския бряг и се издържало от риболов. Те имали само едно дете, син, който бил тяхната гордост и радост, и заради него били готови да работят упорито по цял ден и никога не се чувствали уморени или недоволни от съдбата си. Името на сина било Урашиматаро, което на японски означава „Син на острова“, и той бил добър снажен младеж и умел рибар, който не се боял нито от вятъра, нито от времето. Дори и най-смелият моряк в цялото село не дръзвал да отиде толкова навътре в морето, както Урашиматаро, и съседите често клатели глава и казвали на родителите му:

— Ако синът ви продължава да е толкова безразсъден, един ден ще му изневери късметът и накрая вълните ще го погълнат.

Но Урашиматаро не обръщал внимание на тези забележки и понеже бил много умел при управляването на лодка, старите хора много рядко се тревожели за него.

В една хубава ясна утрин, докато изтеглял пълните си мрежи в лодката, той видял сред рибите мъничка морска костенурчица. Зарадвал се на трофея си и хвърлил костенурката в един дървен съд, за да се запази, докато се прибере у дома, и тогава изведнъж тя се съвзела и с треперещ глас го замолила да пощади живота ѝ.

— Все пак — казала тя, — каква полза ще имаш от мен? Аз съм толкова малка и дребна и с удоволствие бих поживяла още малко. Бъди милостив и ме освободи, а аз знам как да докажа благодарността си.

Тъй като Урашиматаро бил много добродушен, а освен това никога не можел да казва „не“, той взел костенурката и я хвърлил обратно в морето.

Годините бързо отлитали и всяка сутрин Урашиматаро излизал с лодката си в открито море. Но един ден, когато се отправял към малък залив между няколко скали, се извила силна вихрушка, която разбила лодката му на парчета и вълните я погълнали. Самият Урашиматаро едва не споделил съдбата ѝ. Но той бил голям плувец и се борел упорито да стигне до брега. Тогава видял, че една голяма морска костенурка плува към него и през воя на бурята я чул да казва:

— Аз съм костенурката, чийто живот ти някога спаси. Сега ще платя дълга си и ще ти се отблагодаря. Сушата е все още много далече и без моята помощ никога няма да се добереш дотам. Качи се на гърба ми и ще те заведа, където пожелаеш.

Урашиматаро не чакал да го молят повторно и с благодарност приел приятелската помощ. Но щом се намерил седнал стабилно върху черупката, костенурката предложила да не се връщат веднага на брега, а да отидат под водата и да разгледат някои от чудесата, които се криели там.

Урашиматаро на драго сърце се съгласил и в миг те били дълбоко, дълбоко долу, с много метри синя вода над главите си. О, колко бързо се стрелкали през тихото топло море! Момъкът се държал здраво и се чудел къде отиват и колко дълго ще пътуват. Три дни те се носили бързо напред, докато накрая костенурката спряла пред един великолепен дворец, грейнал от злато и сребро, кристали и скъпоценни камъни и украсен тук-там с клонки от бледорозови корали и блестящи перли. Но ако Урашиматаро бил смаян от красотата отвън, той онемял при вида на залата вътре, която била осветена от блясъка на рибени люспи.

— Къде си ме довела? — попитал той водачката си полугласно.

— В двореца на Рингу, дома на бога на морето, чийто поданици сме всички ние — отговорила костенурката. — Аз съм първата придворна дама на дъщеря му, прекрасната принцеса Отохиме, която скоро ще видиш.

Урашиматаро бил все още толкова объркан от споходилите го приключения, че чакал замаян да види какво ще се случи по-нататък. А костенурката, която била говорила за него толкова много на принцесата, че тя пожелала да го види, отишла веднага да извести за пристигането му. Щом принцесата го съгледала, сърцето ѝ било запленено от него и тя го замолила да остане с нея, а в замяна му обещала, че той никога няма да остарее и красотата му няма да повехне.

— Не е ли това достатъчна награда? — попитала тя с усмивка и изглеждала така прекрасна, както самото слънце. Урашиматаро казал „Да“ и останал там. За колко дълго? Това той щял да разбере по-късно.

Животът му минавал и всеки час изглеждал по-щастлив от предишния, докато един ден го обхванал огромен копнеж да види родителите си. Той твърдо му се противопоставял, защото знаел, че ще наскърби принцесата, но копнежът му се усилвал все повече и повече, докато накрая той станал толкова тъжен, че принцесата поискала да узнае какво не е наред. Тогава той ѝ казал за желанието си да посети

предишния си дом и че трябва да види още веднъж родителите си. Принцесата почти се вцепенила от страх и го умолявала да остане при нея, иначе непременно щяло да се случи нещо ужасно.

— Ти никога няма да се върнеш и няма да се видим повече — заплакала тя горчиво. Но Урашиматаро бил непоколебим и повторил:

— Само този път ще те оставя, а след това ще се върна при теб завинаги.

Тъжно поклатила глава принцесата и бавно отговорила:

— Има един начин да се върнеш благополучно, но боя се, че никога няма да се съгласиш с условията.

— Ще направя всичко, което ще ме върне при теб — извикал Урашиматаро, като я гледал нежно, но принцесата мълчала. Тя знаела много добре, че когато той я остави, никога повече няма да види лицето му. След това взела от една лавица малка златна кутийка и я дала на Урашиматаро, като го помолила да я пази грижливо и най-важното: никога да не я отваря.

— Ако можеш да изпълниш това — казала тя, докато се сбогувала с него — твоята приятелка костенурката ще те посрещне на брега и ще те пренесе отново при мен.

Урашиматаро ѝ благодарил от сърце и тържествено се заклел да изпълни заръката ѝ. Той скрил кутията на сигурно място в дрехите си, седнал на гърба на костенурката и се изгубил по океанския си път, махайки с ръка на принцесата.

Три дни и три ноци те плавали през морето и най-сетне Урашиматаро пристигнал на морския бряг, където бил старият му дом. Костенурката се сбогувала с него и след миг вече я нямало.

Урашиматаро наближил селото с бързи и радостни стъпки. Той видял дима, който се виел през покрива на една къща, и самия тръстиков покрив, където били нагъсто поникнали зелени растения. Чул врявата и виковете на децата, а от един прозорец, покрай който минал, идвали звуците на арфа и като че ли всичко го приветствало с добре дошъл за завръщането му. Но изведнъж нещо го жегнало в сърцето, докато бродел по улицата. Все пак, всичко се било изменило. Нито хората, нито къщите били онези, които знаел. Скоро видял стария си дом. Да, той все още бил там, но имал странен вид. С тревога почукал на вратата и попитал жената, която отворила, за родителите си. Но тя не знаела имената им и не могла да му каже нищо за тях.

Още по-обезпокоен, той се втурнал към гробището, единственото място, което можело да му съобщи каквото искал да узнае. Там поне щял да разбере какво означава всичко това. И бил прав. След малко стоял пред гроба на родителите си и датата, написана върху камъка, била почти същата дата, когато те загубили сина си, и той ги бил изоставил заради дъщерята на морето. И разбрал, че откакто напуснал дома си, били минали триста години.

Разтреперан от ужас при откритието си, той се върнал отново на селската улица, като се надявал да срещне някой, който би могъл да му разкаже за миналото. Но когато се заговорил с един човек, той разбрал, че не сънува, макар и да му се струвало, че е загубил ума си.

В отчаянието си той се сетил за кутията, която била подарък от принцесата. Може би, въпреки всичко, това ужасно нещо не било истина. Той сигурно бил омагьосан от някой вълшебник, а в ръката му се намирало средството срещу магията. Почти несъзнателно отворил кутията и от нея излетяла пурпурна мъгла. Той държал празната кутия в ръката си и докато гледал, видял, че свежата му ръка на младеж изведнъж се сбръчкала като ръката на много стар човек. Изтичал до ручей, който се вливал в бистър поток надолу по планината и се видял отразен като в огледало. Това, което го гледало оттам, било лицето на една мумия. Съкрушен до смърт, той се затърлил обратно през селото и никой не познал в този грохнал старец силния красив младеж, който преминал по улицата преди един час. Той закретал уморено назад, докато стигнал до брега, седнал тъжно на една скала и с висок глас призовал костенурката. Но тя никога повече не се върнала, а вместо това смъртта дошла скоро и го освободила.

Ала преди това да се случи, хората, които го видели да седи самотно на брега, чули историята му и когато децата им били непослушни, те често им разказвали за добрия син, който от любов към родителите си се отказал от великолепието и чудесата на морския дворец и от най-красивата жена в света.

Иллюстрация: Х. Дж. Форд

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.